

[Steincke.]

dette lovforslag ikke helt igennem synes mig at være førsteklases. Det rører mig ikke, hvis man heroverfor vil hævde, at enkelte af de uheldige udtryk er hentet fra retsplejeloven, thi det er ikke for mig tilstrækkelig grund til ikke at skrive dansk i 1951, at man muligvis har undladt dette hist og her for 30—40 år siden eller endnu nærmere ved nutiden.

Jeg skal nævne enkelte af de mange tvivlsomme sproglomster.

I kapitel 2, § 15, tales der om „meddelelser, som vidnets ægtefælle har gjort vidnet“. Kan man gøre en meddelelse? Jeg ved, at jeg ofte har givet, bragt eller sendt en meddelelse, og jeg har gjort meget i min tid, men jeg har aldrig nogensinde gjort en meddelelse.

I § 20 tales der om „at udtale sig i sammenhængende orden“. Ja, hvad ellers?

I kapitel 3, § 3, tales der om at sagsøge en person „i den retskreds, hvor han har gods“. Hvis det er godsejere, der menes, turde det være en forholdsvis sjælden undtagelse netop i Grønland.

I § 7 tales der om „en god mand“, hvor der antagelig er ment en pålidelig person, medmindre det netop er hensigten at udelukke kvinden, selvom hun er god, hvilket vel forekommer, ikke mindst i Grønland.

§ 9 som § 3 i kapitel 6 er overbroderet med de juridiske yndlingsudtryk „pågældende“ eller „vedkommende“, hvor man burde sige „parten“ eller „han“.

I § 13 står „samme virkning som grundlag for fuldbyrdelse som en retskraftig dom“.

I kapitel 4, § 5, står „faderskabssager kan behandles af de grønlandske domstole, såfremt der ikke findes værneting for sagen udenfor Grønland, når den pågældende mand opholder sig i Grønland“. Det er ikke umiddelbart indlysende, hvad meningen egentlig er.

I § 7 står „det påhviler politiet eller kommunefogeden, når han...“. Enten påhviler der herefter ikke politiet noget, eller også er det første gang, jeg har set politiet blive betegnet som „han“.

I § 10 tales der om at underkaste parterne „sådanne legemlige eller lignende undersøgelser“. Hvad i alverden er „lignende“, set i forhold til „legemlige“?

I kapitel 5, § 13, står der ikke mindre end 3 gange, at der er særlig grund til et eller andet, hvor den ene gang turde være tilstrækkelig.

I § 21, stk. 2, står „Erlægges den vedtagne bøde og eventuelt konfiskationen i

rette tid, bortfalder videre forfølgning“. Ja, hvad i alverden skulle der ellers ske?

Heller ikke er det umiddelbart indlysende, at det i kapitel 6, § 20, skulle være nødvendigt udtrykkeligt at sige, „at retten altid kan tage hensyn til omstændigheder, der fremgår klart af sagens akter“.

Jeg skal indskrænke mig til disse eksempler og gemme resten til udvalget, også for ikke at gøre et ubehageligt indtryk på den højtærede statsminister eller hans stedfortræder. Måske vil *man* — ikke *han* — sige, at det kan være temmelig ligegyldigt med disse sprogetitesser, da de fleste af dem, der læser loven, alligevel ikke forstår den, i hvert fald ikke forstår dansk, men den argumentation overbeviser mig ikke, da jeg også finder, at danske har krav på, at der skrives forståeligt, om muligt endog klædeligt dansk.

Det har imidlertid ikke med denne forskelligartede kritik været min mening at udtale, at mit parti ikke skulle være tilstrækkelig interesseret for at få gennemført den tilstræbte nyordning i Grønland, tværtimod, vi vil gerne være med til at gennemføre den, men så forsvarligt og forståeligt som muligt. Jeg skal derfor slutte med at anbefale lovforslaget til en velvillig behandling i det høje ting.

Stegger Nielsen: Grønlandskommissionen afgav sin betænkning den 28. februar 1950. I denne omfattende betænkning var der også et forslag om en nyordning af retsvæsenet i Grønland, og nu foreligger der her for det høje ting et forslag i så henseende.

Den gældende ordning af restvæsenet i Grønland stammer fra styrelsesloven af 1925 med senere kongelig anordning af 1926. Der har hidtil — som for et øjeblik siden oplyst af det ærede medlem hr. Steincke — været to retssystemer i Grønland; dansk ret gældende for danske i Grønland med afgørelse ved danske domstole eller i enkelte tilfælde af landsfogeden, hvor det gjaldt mindre sager, civile og straffesager med idømmelse af bøde eller konfiskation, hvorimod den grønlandske befolkning var undergivet sysselretten med sysselmanden som formand. Der var her ingen adgang til appel, og i straffesager er sysselrettens formand både anklager og dommer, en i sig selv noget uheldig ordning.

Denne forskellighed og opdeling af befolkningen har vel oprindelig haft sin begrundelse, men den har desværre også indebåret gnidningsmomenter af ikke ringe omfang mellem de to befolkningsdele. Noget sådant er uholdbart i længden og gør skade,